

PUBLICATION
MENSUELLE
CATALANE

NR. 4666
CEDOC

Administració :
Josep Falguera
5, rue Marcel-Sembat
HOUILLES (S.O)

Catalunya

República

Esquerra Social i Democràtica

I 7 I 4 - O N Z E D E S E T E M B R E - 1 9 6 5

" Per la llibertat sindical, per la justícia social... Per la defensa de la llengua i de la cultura, per una universitat catalana i democràtica... Per un govern democràtic, MANIFESTEU - VOS L' ONZE DE SETEMBRE."

(D'uns volants clandestins)

" CATALANS,

La lluita per la llibertat és una tasca obstinada a la qual tots i cadascun hem d'aportar individualment, cada dia, el nostre gra de sorra.

Però hi ha dates memorables en les quals la comunitat en un sentiment profund galvanitza les voluntats, referma el coratge i fa possible ajuntar els esforços de molts, i multiplicar així l'abast de l'acció. Dels diversos dies que al llarg de l'any han esdevingut per a nosaltres símbols vivents de l'esperança cap de tan autènticament popular com l'ONZE DE SETEMBRE. El record dels herois del 1714, que lluitaren fins a la darrera extremitat en defensa de la llibertat de la terra, no és ni una cerimònia històrica ni una simple manifestació de respecte a les morts. Des de primers de segle, l'Onze de Setembre ha esdevingut a Barcelona la diada en la commemoració de la qual es fonen totes les reivindicacions de llibertat i de justícia.

Durant els 25 anys de victòria, aquesta commemoració no quedà interrompuda, però es limità a un

...

ANY VII - Número 75 - SETEMBRE DEL 1965 - França.

L'Onze de Setembre...

" gran nombre de gestos afllats i àdhuc, per a molts, a la simple emoció d'un record silenciós que res no exterioritzava. L'any passat, però, en ocasió del 250 aniversari, la tradició de la manifestació pública es reprengué brillantment. Milers de persones desfilaren al vespre per l'encreuament de la rondade Sant Pere amb els carrers de Girona i Ali Bei, allí on fou ferit el Conseller en Cap Rafael de Casanova i on, fins al 1939, es trobà la seva estàtua.

Ara que s'acosten moments de crisi, que la fi de la dictadura s'endevina pròxima i que ens cal, doncs, proclamar i demostrar al món la nostra voluntat de donar-nos un govern democràtic, la manifestació de l'Onze de Setembre cobra una major significació i és més necessària que mai. Conscients dels perills, però també de la nostra responsabilitat col·lectiva, us convidem, doncs, a trobar-nos tots altre cop, a aquest setembre d'enguany, el dissabte dia II a les vuit del vespre, en aquell mateix lloc que ja ha estat testimoni del coratge civí de tantes generacions de catalans. Que el nostre crit sigui LLIBERTAT, la llibertat indivisible sense la qual no pot haver-hi una justícia social ni un respecte als drets humans. Trobem-nos-hi tots, com els barcelonins del 1714, que lluitaren units sense distinció d'estaments ni d'origens. Si la unitat d'aleshores no evità la derrota, però fou la llavor de la renaixença, la unitat d'avui serà la garantia del recobriment i de la pròxima victòria.

Barcelona, agost 1965"

" Més d'un miler de persones es reuniren la nit del diumenge a Barcelona, responent així a la crida de l'oposició, a fi de proclamar l'afecció del poble català a les idees de llibertat i de justícia social i per proclamar un govern democràtic sorgit d'unes eleccions lliures."

Aquesta manifestació pacífica i silenciosa s'ha desenrotllat sense incidents. La policia invità les persones a llà presents a dispersar-se i ha verificat la identitat d'un determinat nombre d'elles. "

(De la premsa estrangera)

RECORDEM QUE L'ANY PASSAT LA VERIFICACIO
DELS DOCUMENTS D'IDENTITAT DONAREN LLOC
A SANCIONS GOVERNATIVES D'ORDRE PECUNIARI

Les víctimes ignorades.

LA COL.LABORACIO DE FRANQUISTES I NIPONS EN LA SEGONA GUERRA

Antecedents.- La representació diplomàtica dels franquistes durant la República va anar a càrrec del cònsol Alvaro de Maldonado i del canceller Gonzalo de Beaumont, protegits per importants empreses monopolistes i per les Comunitats religioses d'origen espanyol. Dos personatges que, posteriorment, foren expulsats o fugiren del país acusats d'ésser uns vulgars estafadors de diners. Després del final de la guerra espanyola es féu càrrec de la representació oficial de Franco a Manila, amb el títol de Cònsol General, un subjecte anomenat José del Castaño Cardona, actuant com a canceller un tal Francisco Ferrer Gutiérrez.

Els japonesos a Manila.- Immediatament al darrera de la bestialitzada soldadesca nipona entraren a Manila els membres de la brutal i sinistra policia politico-militar, la Mirami Kempe Butai (la "Gestapo" I japonesa), comanats pel tinent coronel Kodama. Exactament quatre dies més tard de l'arribada a la capital de les forces del general Hildaki Tojo, o sia, el 6 de gener del 1942, el representant de Franco a les Filipines, el José del Castaño, presentava oficialment a la policia secreta nipona la primera llista de ciutadans espanyols republicans i de filipins amics de la República Espanyola, acusant-los d'enemics del Règim franquista, de les potències de l'Eix i, per tant, del Japó. El "Fuerte de Santiago" i les presons provisionals de "Villamor Hall" i de la "Villa Araneta" començaren a omplenar-se de víctimes innocents.

La criminal obsessió dels franquistes.- El canceller del Consolat, Ferrer Gutiérrez, amb l'ajuda d'un germà seu, s'encarregaren de la labor de recollir informació i antecedents dels espanyols democràtics i de llurs amics filipins, obriren fitxes i concretaren denúncies que cuidava de presentar a la policia en Castaños personalment. Però semblava com si els japonesos no tinguessin tanta pressa a "liquidar" democràtics com ho volien els falangistes de Manila; la denúncia del 6 de gener del 1942 la reiteraren el dia 8, i tornaren a insistir el dia 22 del mateix mes. Es veritat que a cada reiteració la llista de les víctimes s'anava allargant i que durant la resta de l'any, i quan ja s'havia fet càrrec de la repressió del creixent moviment anti-japonès el coronel Akira Nagakana, o sia, durant els anys 1943 i 1944, els infatigables "cruzados" espanyols seguien eviant llistes i denúncies a la policia nipona, tot recomanant, de passada, la politica de "la mano dura".

Ignorem molts dels noms d'aquells màrtirs de la causa de la llibertat, però llegint algunes foto-còpies de documents que hem pogut comprovar, durant els primers dos mesos de l'ocupació "niponga", foren empresonats : Blas Suero, Ricardo Larrabeitia, Benito Pabón, Es

Victimes ignorades...

tanislao Casavilla, Juan Campos, Buenaventura de Erquiaga, José Coutro, Ramón Amusatégui, Juan Llodrà, Lluís Ciurana, Francisco González i Josep Samsó Pedret.

La Internacional de la Tirania. - Després d'una desesperada i valerosa resistència que durà quatre mesos, a Mindanao i a Corregidor, s'hagueren de rendir, el 7 de maig del 1942, la resta dels fatigats, famèlics i desemparats patriotes filipins i soldats nord-americans. El representant diplomàtic del general Franco, José del Castaño, cui-tà a felicitar - com ho feia el ministre de Relacions estrangeres, del govern d'aquell - al tinent general Masaharu Honma per la brillant victòria dels nipons. Els periodistes falangistes Prudenci Chicote i Francisco Reedal Suñé es llençaren a fons adulant les "virtuts" dels nipons i aconsellant la pulverització dels enemics; l'exemple de la repressió que Franco seguia duent a terme a Espanya en contra dels demòcrates i dels liberals podia servir de punt de referència. S'havia posat en marxa la nova civilització, la de la Internacional de la Tirania.

Un equip al servei dels odis. - El Cònsol Castaño i el seu "cristianíssim" equip de "cruzados" espanyols (entre els quals no hi mancaven, en pla de voluntaris, dames i senyores de les més devotes congregacions i del més elevat rang social) seguien, amb un entusiasme digne de la seva causa, enviant gent cap al martiri i la mort. Gràcies a ells passaren a mans de la Kempe Butai: Tomàs del Río i els seus dos fills, Lluís i Benigno, Juan López, Luis Marín, Rafa el Antón, Ricardo de Arriandaga, Demetrio de Gorostiza, Luis i Manu el Pujalte, Restituto de Inchasti, Ignasi Figueres, Joan Pellicer, Vicente Soto, Pío Brun Cuevas, el batallador director del diari pro-republicà "Democràcia"...

La guerra continuà, però el vent de les derrotes canvià de direcció; el que no canvià, sino que s'intensificà, fou l'esperit criminal dels imperialistes japonesos i dels seus aliats espanyols. Ni les dones se'n salvaren: Leonor González de Barceló, Angustias Vacca de Mencarini i el seu marit Joaquin Mencarini i llur fill de dotze anys. També caigueren guerrillers espanyols marcats pels "xibatots" falangistes: Ramón de Bicol, Elordi de Negros, Uriarte, José Miranda González, i altres demòcrates com José Maena, Pere Oliver, Gerardo Alvarez... Alguns escaparen a la mort, però no a la desfeta física i moral: Benigno del Río, Benito Pabón, Rafael Antón, Josep Samsó... Molts dels que fugiren gràcies a la confusió dels darrers moments segueixen, ara, el seu tràgic pelegrinatge d'exiliats, per la mateixa causa per la que lluitaren els Estats Units, i han trobat refugi a Mèxic, Argentina, Uruguai... Però molts altres, ja abans de que el "Tigre" - el general Omoyuki Yamashita - donés la seva criminal ordre d'incendiar Manila i assassinar els presoners, abans i després d'aquell nefast 28 de desembre de 1944 i particularment a finals del mes de gener del 1945, un gran nombre caigueren decapitats sota el cop fatal de les "katanes" japoneses en el cemen-
tiri

Victimes ignorades...

Xinès de la capital filipina : el matrimoni Mencarini, Amunátegui, Miranda, Ramón de Bicol, Elordi, Uriarte, Pio Brun...

Hores abans de que els americans repreguessin Manila, amb la idea de defugir els efectes dels bombardeigs aeris i cercar la seguretat que podia donar un edifici "neutral", moltes famílies espanyoles es refugiaren en els soterranis del "Casino Español"; entre els refugiats també n'hi havia dels que havien treballat a favor de l'imperialisme nipó. Els soldats nipons tancaren les portes d'aquelles caves-subterrànies i calaren foc a l'edifici; les dones, homes i criatures que intentaren fugir travessant les flames eren colpits pel foc de les metralladores que els japonesos havien emplaçat davant de les possibles sortides. Més de dos cents espanyols moriren cremats i metrallats.

Criminals de guerra. - D'envergumen José del Castaño Cardona fou expulsat de les Filipines el març del 1945, sense haver-se de presentar davant de cap consell de guerra; la diplomàcia nord-americana, quan li convé, es així de comprensiva i generosa... Però el franquisme no abandona als seus col·laboradors i el José del Castaño seguí i tal vegada continua en el cos diplomàtic del feixisme espanyol : l'any 1949 el podem retrobar, amb el càrrec de ministre plenipotenciari, a Cuba i qui sap si encara continua d'ambaixador acreditat davant del coronel Nasser d'Egipte.

Hem volgut recordar alguns noms de criminals de guerra franquistes per tal que, per causa d'ignorància, no deixin de figurar en la llista negra del feixisme espanyol. Tojo i Yamashita, i altres 524 criminals nipons, foren executats; no fou un nombre excessiu si tenim en compte els centenars de milers de víctimes innocents que, ni sent tan sols militars, foren covardament torturades des de Pequín a Cebú, des de Bangkok a Guam.

Motivació. - El motiu principal d'aquesta crònica ha estat el de recordar i homenatjar els noms d'uns perseguits, d'uns màrtirs que sofriren les més vils tortures, i molts moriren degollats, per l'únic "delicte" d'haver cregut, defensat i lluitat en pro dels ideals i les institucions de la República Espanyola i per la independència d'Euzkadi i Catalunya des de les llunyanes terres d'Orient. Els liberals i els demòcrates no els podem oblidar i, en aquests dies que s'escaurà el vintè aniversari de la desfeta de llurs botxins nipons, ha estat una oportunitat de demostrar el nostre més pregon respecte a la seva gloriosa memòria.

X.X.X.

Manila, Juliol del 1965

- - - - -

LLEGIU tribuna,

PROPAGUEU-LA ,

AJUDEU-LA.

tribuna - 5

Es amb veritable satisfacció que acusem públicament rebut a un bon nombre de lectors que, tant de l'interior com de l'exili, ens han escrit felicitant-nos per l'encert i la utilitat de l'edició del mes de juliol de TRIBUNA, dedicada integralment a refrescar testimonis internacionals sobre la guerra civil espanyola. "Aquesta edició - diu des de molt lluny un amic - hauria d'arribar al coneixement del màxim possible de comunitats de l'interior." Un amic de Barcelona comenta : " Trobo molt bé el número de juliol, pel que recorda i pel que pretén rectificar. Quan la història dels fets contemporanis és escrita o inspirada pels que n'han tret, pels mitjans que sigui, el millor profit, generalment es capgiren i tergiversen les descripcions que fan. Per tant, és interessant i convenient l'intentar restablir la veritat dels fets, més oblidats, de vegades i en certs casos, que no pas desconeguts. I és que, de tant insistir-hi, "els vencedores" han enfonsat en l'ànim de molta gent l'argument de l'obra tan com l'han presentada i representada fins ara. Molt bé, doncs, que TRIBUNA s'hagi dedicat a voler rectificar els convencionalismes que tantes confusions han ajudat a crear a molts cànids i ignorants."

"Ibérica", de Nova York ens aporta una prova convincent de la importància que assumeix aquella guerra civil en la producció política i literària internacional. Llegim : " El Instituto de Investigaciones Históricas de la Universidad de Montevideo", constituït un equip coordinador i es designa com a compilador del mateix al senyor José Garcia Durán, el qual acaba de publicar una "Bibliografía de la Guerra Civil Española", veritablement monumental. Comprèn el nombre imponent de 6.248 títols, entre llibres i revistes (el no-ranta per cent dels quals estan relacionats directament amb la guerra civil i la resta hi té una connexió indirecta). La Bibliografía s'afegeix - pel seu contingut, sembla esgotar la matèria, però el seu autor diu que espera poder duplicar la relació de les obres presentades en el llibre." Ens plaü donar l'adreça de l'editor als que tinguin la intenció d'adquirir el volum indicat, al preu de 5,50 dòlars : Sr. Juan Garcia Durán - calle Tacuari nº 1357 - Montevideo - Uruguay.

Tot just apareguda la nostra edició del mes de juliol, "Informaciones Parlamentarias" del "Grupo Interparlamentario de la República Española" (nº 64, juliol 1965) ens posava davant dels ulls el

DESTINO, de Barcelona, segueix impertorbable en la missió d'embaucar no pocs "catalanistes" i afirma el seu "18 de Julio" escrivint : " Por mucho que se pretenda ocultar, ignorar o minimizar fueza de España el significado más hon-do del 18 de julio de 1936, los hechos, de año en año, has ta llegar a este 1965, le dan el relieve que desde el pri mer momento cobró en el corazón de los auténticos españoles."

La Història de la guerra...

text íntegre de la conferència que el Dr. Jean Sarrhailh donà el 8 de desembre del 1936 al "Cercle Descartes" de París. Es tracta d'un estudi molt interessant sobre els factors polítics, militars, socials i culturals que constitueixen la base del vell drama espanyol, que culminà en la terrible tragèdia del 1936-1939. És un anàlisi pertinent i d'una gran probitat intel·lectual, de gran utilitat per a tots els que vulguin documentar-se del per què esclatà un conflicte que un xic menys d'incivilització de les classes "instruïdes" hauria evitat.

Heus ací els capítols d'un text que, tot i ésser vell de 30 anys, resisteix favorablement a la crítica més exigent : L'hérédité d'un pronunciamiento - Les forces en présence : A. L'Armée des privilégiés . B. L'Armée du peuple - Le prétexte de la guerre civile.

Recordem que l'adreça de l'esmentat Butlletí és : 48, rue Singer Paris XVIème.

- - -

Franco guanyà la guerra gràcies als nazis alemanys, als feixistes italians, als moros, a l'actitud indiferent de la gairebé totalitat dels governs qualificats de democràtics i a algunes de les nostres pròpies falles. Però mal pesi a "DESTINO", vint i cinc anys després els republicans guanyàvem la BATALLA DE LA HISTORIA. Ara ens pertoca fer-nos dignes d'aquesta gran victòria moral.

- - -

Els mètodes "acomodables". - Robert Escarpit comenta en "Le Monde" del 15 de setembre els mètodes que acaba de condemnar Pau VI : " ... el fet que la premsa, la cultura, l'escola, l'educació i els divertiments siguin monopolitzats per l'organització totalitària per tal d'imposar als joves la seva doctrina", el fet de l'empleu "de la força per a imposar la col·laboració a les consciències" tot això, sense dubtes, li sembla (al Sant Pare) dolent en si.

- " En aquest cas crec que es pot estendre la seva condemna als qui, en un país veí, que jo conec i estimo, utilitzen precisament aquests mètodes, no pas per satisfer les exigències d'una doctrina atea, sino per a realitzar el que ells anomenen - és veritat que en llatí l'obra de Déu." (I)

(I) N. de la R. - Al·lusió a l'Opus Dei.

- - -

JA HEU RENOVAT LA VOSTRA SUBSCRIPCIO A tribuna? NO OBLIDEU DE FER-HO!
tribuna - 7

L'Onze de Setembre.

Barcelona (Corresponsal).- Precedit d'una Crida i volants impresos, així com d'una invitació en francès i anglès per als estrangers, el dissabte dia II fou celebrada la data commemorativa de la pèrdua de les nostres llibertats en 1714. Durant tot el dia, lades filada davant el lloc on havia estat emplaçada l'estàtua de Rafael de Casanova, fou ininterrompuda. Gent de tots els estaments, joves i vells, vulgueren expressar llur sentiment patriòtic, amb la devoció que encara ha accentuat més la dictadura que patim. És molt difícil de calcular el nombre de manifestants puix que per a prevenir el perill de la presència de moltes forces de policia la desfilada pròpiament dita afectava tot el perímetre geogràfic del dit emplaçament. No es produïren incidents, si bé no ens estranyaria que la policia vulgués deixar-nos el mal record de la seva presència. Precisament aquests dies s'està procedint a l'embargament dels mobles d'aquells ciutadans que, multats amb 25 mil pessetes l'any passat, no han satisfet aquesta quantitat.

L'escàndol sobre l'especulació dels terrenys

Es parla molt del que passa a Tarragona arran de les trapella - des efectuades per una "oficina" de La Canonja destinada a la compra i venda de terrenys. Aquesta comminava els propietaris a vendre terrenys i cases pretextant que estaven afectats per un nou Polígon que s'anava a construir, d'acord amb la "conjuntura actual." Es fixava un preu molt convencional i s'amenaçava els repatanis amb una expropiació. Però com que n'hi va haver que no es deixaren impressionar i investigaren pel seu compte, fou descoberta la veritat, la qual no era altra cosa que un negoci brut. L'embolic és gros i l'alcalde ha hagut de plegar i fins s'assegura que està consignat a casa seva en qualitat de detingut. L'ex-governador Sama és objecte d'un expedient de contraban i les investigacions arriben a l'actual titular per si també estava complicat en el negoci.

El pintor "Fortuny"

Aquell "trànfuga d'honor" que es diu Carlos Sentis, l'ex-secretari d'un Conseller de Finances de la Generalitat, fa unes enquestes setmanals a la TVE. En una d'aquestes emissions, fetes amb un castellà macarrònic i una estudiada ridícula pronunciació anomenà quatre o cinc vegades al pintor Fortuny, disfressant-lo de FORTUNI. Més papista que el papa, prescindeix del consell que dona la revista falangista "S.P." de Madrid. En la seva secció TV, un redactor pregunta el per què de la ridicleusa d'alguns locutors que s'esmeren a pronunciar els noms estrangers amb l'accent de llur país, mentre degollen fonèticament els dels seus veïns, catalans, bascos i gallecs.

Hilari Salvadó.

Des de fa uns dies ha entrat en una clínica el nostre bon amic Hilari Salvadó. Els metges que l'assisteixen es mostren reservadíssims sobre el procés de la seva malaltia - MONTSENY

Jean Sarrhailh i els militars.

" La segona raó que impulsa als militars (espanyols) a fer de pretorians, era precisament llur pròpia mediocritat.(...) Els militars d'ahir, igualment que els de 1840, no eren ni tècnics , ni gent cultivada. L'ur educació , sota una capa molt superficial de banal mundanitat, es mantenia profundament grollera. " Vi, una noia i un joc de cartes", d'eia amb entusiasme el general Primo de Rivera."

Antonio Ansaldo, el pilot que comanava l'avió que quan el cop militar havia de conduir el general Sanjurjo de Lisboa a Espanya, confirma el judici que feu sobre els seus companys l'ex-rector de la Universitat de Paris. En demanar-li, públicament, el per què l'Exèrcit s'havia alçat contra la República, l'aleshores exiliat a França contestà sincerament: " ! Toma, porque nos aburriamos!"

Qui no s'acontenta...

" Els catalans d'aquesta vila tarragonina parlen rarament en català. L'amo de l'hotel on passà les vacances em diu continuament que " ell és un veritable català", però inicia sempre les nostres converses en castellà, si bé abandona aquest així que li responc en el meu idioma natal. Parla, així mateix, en castellà amb els seus néts, tot i que són de pares del país. La majoria de les botigues per a estiuencs són de ciutadans aragonesos."

Hi han sords nostrats que es rescabalen d'aquest trist compor-
tribuna - 9

tament dels catalans descobrint, en passar els Pireneus, abundos mines d'oc . ! Que Déu els conservi la imaginació, si ella els procura la tranquil·litat espiritual!

I els ciutadans del país, què?

" El senador Morse pregunta al Secretari McNamara : Si anàvem a una guerra contra Rússia e n qualsevol lloc situat en el Proper Orient, és que podrem utilitzar aquelles bases (espanyoles)? L'interrogat contesta : Absolutament segur, i afegeix: Franca-ment, els espanyols no tenen necessitat d'aquelles bases.No tenen bombarders que hi puguin operar, ni les necessiten per a l'aviació civil" (D'Ibèrica, de Nova York, que reproduceix de l'"Times", de Londres, 9-6-1965.)

El senador Morse, absorbit per les necessitats militars del seu país, es desinteressa absoluta-ment dels drets dels ciutadans de l'Estat espanyol. Els representants del poble nord-americà intervenen, forçosament, en l'aprovació dels tractats militars i els escau decidir en el cas d'una declaració de guerra. ? Per què, doncs, no exigeixen les mateixes facultats a l'Estat contractant? Es veu ben clarament , i les proves són evidents, que la Cambra de Representants i el Senat nord-americans consideren els ciutadans espanyols com un sots producte de la "democràcia".

Quina mena d'Europa?

"... cap a Europa, si, però no a

Marginals...

una Europa que només es preocupi del formatge holandès, del carbó belga, dels automòbils francesos, de la maquinària alemanya i de la seda italiana. (...) Molt més important serà que en la nostra Europa de demà, el romanès i l'irlandès, el portuguès i el polonès, el dinamarquès i l'espanyol, pugui, quan així li plagui, anar a l'estació o a l'aeroport i traslladar-se a un altre país, a la impremta per a imprimir i publicar el llibre que vulgui i si li en dona la gana sortir al carrer i cridar: "Abaix el govern!", sense que els seus amics l'hagin de trobar aquella nit al cementiri". -Salvador Madariaga.

- Malauradament, hi han massa notabilitats europeistes i extra -

europeistes que només pensen en els factors materials i abandonen a llur trista sort els països sotmesos a procediments dràstics.

El President Macià.

"Macià (...) era molt estimat del seu poble. La seva simpatia era tan potent que una sola mirada fou suficient per a subjugar-me. (...) En acomiadar-me d'aquest home, amb un rostre de poeta, m'em via convençut d'haver pres contacte amb un dels homes que fan la història." C.G. Bowers, ex-ambaixador dels EE.UU. a Espanya en el període de la República.

St.

Coincidències desaconsellables. - En l'edició de TRIBUNA del mes de gener d'enguany, una manxeta de cap de pàgina retreia, de fet, al cronista dominical de Ràdio Luxemburg que en el seu apostolat europeista negligia el dret a la llibertat dels ciutadans espanyols. Un lector ens ha enviat des de Mèxic una ben cordial carta - que segurament ha fet el trajecte a peu - en la qual ens diu: "Crec que Ràdio Luxemburg té tota la raó. (...) Pel que respecta a Espanya és evident que si geogràficament l'atzar la classificà com europea, la realitat és que l'esperit sempre imperant pel seu retard en les idees i en tots els ordres, és un país genuïnament africà."

Hem d'aclarir al nostre amable comunicant que si el cronista d'aquella referida emissora condemna a l'ostracisme els espanyols - i els portuguesos! - no és per les mateixes consideracions contingudes en la carta mexicana, si no perquè la dictadura espanyola - i la portuguesa! - li és simpàtica en tant que "anti-comunista" i d'extrema dreta. Per a ell, un cap d'Estat que, com ara Franco, resa cada nit abans de ficar-se al llit mereix el respecte i la simpatia. Si, pel contrari, la dictadura fos de color roig, ja el sentiríem, cada diumenge, recordar el calvari de la gloriosa Espanya - la dels militars cavernaris! - i qui sap si fins i tot s'emocionaria evocant la trista sort dels pobles basc i català.

Els nacionalistes catalans - hi hem d'insistir - no hem de cometre mai el pecat racista d'insultar en bloc a milions de ciutadans pel sol fet d'haver nascut en un Estat on, certament, no manca gent

Coincidències desaconsellables...

d'instints caïres. No hem d'ésser cegament injustos - sigui quin es vulgui el pretext - ni hem de maltractar, per pròpia dignitat d'homes, els molts o pocs espanyols que, COM NOSALTRES, pateixen de l'herència d'unes generacions de militars congolesos. Quants d'aquells ciutadans han caigut en la lluita contra l'Espanya dels clans cavernaris!

Ens permetem, finalment, recomanar al nostre lector de Mèxic que no es vanti gaire de la seva coincidència amb el cronista domini-cal de Ràdio Luxemburg puix que es tracta d'un brillant periodista que roman sord als clams angoixosos dels pobles sotmesos als dictadors qualificats erròniament de "catòlics". - A.

PUBLICACIONS REBUDES.

- "Ibérica", de Nova York, juliol-agost. "Centre Català", de Caracas, abril-maig-juny, que fa saber que "JA TENIM CASAL PROPI". "Manel·lic", portaveu del Casal Català de Montevideo, juliol. "Informaciones Parlamentarias", del "Grupo Interparlamentario de la República Española", juliol del 1965, amb una conferència del Dr. J. Sarrhailh sobre "Le pronunciamiento du 19 Juillet 1936". "Postes et Télécommunications", setembre 1965. "Ressorgiment", de Buenos Aires, 588.

- Ediciones "Las Españas", Mèxic, ha posat a la venda "Proyecto Español", de Juan Bizcaino. "Escrito en el destierro", consta de 73 pàgines.

- De Barcelona hem rebut "Ediciones Nauta, S.A.", resum de bibliografia catalana, i "Estiu - Ona", catàleg del llibre i disc catalans. Els lectors que els vulguin poden adreçar-se a: "Ediciones Nauta, S.A.", Rios Rosas, 57 - Barcelona 6 i a "Estiu - Ona", Avda. José Antonio, 615 - Barcelona 7

- Hem rebut de Caracas el "Mensaje a los compañeros Villar, Herrera y Santillán" en què el militant cenetista Joan Campà, després de referir-se a les diferents iniciatives sorgides en el camp obrer, del 1919 fins avui, per la unitat sindical exhorta els destinataris del missatge a realitzar-la urgentment. Campà és partidari, com pretenen nuclis de l'interior, d'una acció sindical "autònoma, sense sotmissió a cap influència externa, i independent de qualsevol PARTIT POLITIC, CONFESSIO RELIGIOSA O GRUP FILOSOFIC", és a dir, socialista, catòlica o anarquista.

"El problema és avui el mateix: la lluita de la tradició contra el progrés, del passat contra el present. Esperem que la solució serà idèntica car, homes del Segle XX, no podem admetre el retorn a una Espanya migeval; intel·lectuals del 1936, no podem autoritzar les flames dels incendiàries que devoren els llibres; demòcrates apassionats, no podem tolerar l'esclafament de la sobirania nacional, del dret i de la llibertat." - Jean SARRHAILH.

Catedràtics sancionats. - Han estat exclosos de llurs càtedres els professors Aranguren, Tierno Galván i García Calvo. El professor Aguilar Navarro ha estat suspès per dos anys. La sanció franquista contra aquests insignes liberals ha causat indignació en els mitjans universitaris de l'estranger. Setanta distingits professors francesos han enviat un telegrama de protesta al ministre espanyol d'affers estrangers. Setanta altres de diferents universitats estrangeres, que estaven reunits a Madrid de l'I al 9 de setembre - ab motiu de l' Onzè Congrés internacional de lingüística - de filologia romanes, s'han adreçat al ministre d'Instrucció per a fer-li present el malestar que els provoca les sancions de que han estat objecte els cinc espanyols ja citats i demanen que sigui reexaminada la qüestió a fi "d'assegurar les condicions d'una vida intel·lectual i científica fecunda." Josep Valverde de la Universitat de Barcelona i Antonio Tovar, ex-Rector de la Universitat de Salamanca, han renunciat a l'exercici de llurs càtedres per solidaritat amb els col·legues separats.

HILARI SALVADO GREUMENT FERIT. - La premsa del migdia de França anuncia a finals d'agost que el darrer alcalde popular de Barcelona, el nostre amic Hilari Salvadó, havia estat greument ferit de resultes d'un accident automobilístic prop de Béziers. Traslladat a l'hospital de Montpeller, el ferit ha pogut ésser finalment conduït a Barcelona, com demanava insistentment. Encara que el seu estat continua essent gravíssim es confia en el resultat d'una operació que ha estat decidida pels metges de Montpeller. A les moltes mostres de simpatia que aquests dies ha rebut el nostre amic hi afegim les dels amics que conserva a l'exili. El seu cunyat Olivé també fou ferit, però ho ha estat de poca consideració.

- RADIO EUZKADI. - "Gudari", butlletí de la Resistència basca, ens dona la bona nova de la reanudació de les emissions de la seva Ràdio Emet cada nit, de 9 i mitja a 11 i mitja, per una curta de 19,95 i 22,6 metres.

- El "Casal de Catalunya", de París commemorarà la diada de l'Onze de Setembre amb una conversa pública i un recital de poesies, el dia 19 dels corrents a la "Maison de Jeunes et de la Culture".

- El Dr. Alexandre Chevalier ha estat elegit "Maître du Grand Orient de France". Alguns diaris fan menció d'haver combatut durant la guerra civil als rengles republicans.

- Vint delegacions internacionals de "Pax Romana" reunides a Madrid, han aprovat per unanimitat una resolució a favor de la llibertat de cultes, pública i privada. Divuit advocats espanyols han fet constar llur vot en contra. Torquemada té els seus hereus!

tribuna - 12

ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA

El Consell Executiu ha estat ampliament informat sobre la situació a l'interior i particularment de les negociacions en curs tendents a un reagrupament de les esquerres democràtiques catalanes que, enfocat de cara un futur pròxim, ofereixi a la joventut les garanties que requereix la seva incorporació a una acció política moderna i progressista.

El Secretari General ha posat al corrent els membres del C.E. de la seva intervenció a les reunions del "Consell Federal Espanyol del Moviment Europeu". Cal destacar la recent creació a Mèxic d'una organització europeista adherida al citat organisme i a la que s'han inscrit un gran nombre d'exiliats de totes tendències.

El Secretari General també ha donat compte de les relacions, molt cordials, sostingudes amb totes les organitzacions antifranquistes de l'exili i molt especialment amb les catalanes, basques i republicanes.

Informacions facilitades verbalment per diferents amics en l'arribada de llur breu estada a França, evidencien la compenetració existent amb les directrius del C.E. per part dels militants establerts a Mèxic, Venezuela i l'Uruguai. Una Delegació del Partit està en vies de creació al Brasil.

Ateses les referides informacions, el Consell Executiu es declara sincerament esperançat per l'activitat dels nostres amics de l'interior i per llur fidelitat als anhels catalans i esquerrans que determinaren els Presidents Francesc Macià i Lluís Companys a fundar el nostre Partit. Es complau, així mateix, destacant la lleial col·laboració que aquells vénen aportant al conjunt de les organitzacions catalanes de l'interior.

ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA reitera el seu criteri de que el problema polític predomina sobre els altres i que sense la seva solució, que depèn únicament de l'enderrocament de la dictadura, persistiran l'engany i les falses il·lusions en una impossible liberalització del règim franquista. Es, tanmateix, el propi règim qui cura de recordar als oposants acomodaticis o excessivament esperançats la impossibilitat de tot recurs "legal" per fer triomfar les reivindicacions obreres i estudiantils.

ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA reafirma la seva convicció de que un règim republicà és el més adient per afrontar, sense cap mena d'hipoteca, la reforma de les estructures de l'Estat espanyol, i l'inajornable plantejament d'una democràcia econòmica, sense l'establiment de la qual no obtindran la consideració deguda els problemes que la marxa del progrés posa en primer pla. Estem ben convençuts que per a una acció de l'envergadura que suposa la realització de tots o la major part dels precedents postulats, no han de mancar les suficients bones voluntats catalanes disposades a la seva recollida

E.R.de C....

ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA saluda cordialment tots els que a l'interior malden activament per la llibertat i reitera d'aquest testimoni de simpatia a tots els que sofreixen persecució i entre els quals figuren eminents catedràtics víctimes de la venjança oficial per llur identificació amb els dalers dels estudiants.

Joan Sauret
Secretari General

Exili, 8 de setembre del 1965

- - - - -
L'evolució del règim franquista vista per la Comissió Internacional dels Juristes. - (A.F.P., U.P.I.). Referint-se a una millor tendència liberal apreciada des del 1962 en el Govern, el Butlletí d'aquesta Comissió, establerta a Ginebra, observa no obstant que aquella és molt lenta i dubitativa quant a la seva manifestació. "Un no pot estar-se de doldre's que el règim espanyol no sembla donar-se compte del mal que es fa ell mateix en no voler afrontar certes reformes, la necessitat de les quals es fa seriosament sentir". Referint-se a la llibertat de la premsa diu que la llei del 1938 encara està en vigor i continua ofegant la premsa espanyola. La Comissió constata que la llibertat d'associació "no és reconeguda més que per a les finalitats considerades lícites per l'Estat i compatibles amb els principis de la carta del "Movimiento nacional". El sindicat universitari espanyol "continua essent per als estudiants el sindicat oficial únic i obligatori". Afegeix que "les restriccions arbitràries a la llibertat de moviment i de residència continuen essent aplicades contra persones difícilment acusables.". Pel que es refereix a la censura, l'informe senyala que diferents grans rotatius estrangers - entre els quals es cita el "New York Times", el "Guardian" i "Le Monde" - són bé prohibits o introbables en els quioscos quan publiquen articles que no plauen a les autoritats."

- En el moment de tancar la present edició rebem notícies de Barcelona i Mèxic comunicant la mort d'Ot Hurtado, ex-regidor popular de l'Ajuntament de Barcelona. Des de fa pocs anys estava consagrat a la literatura i el seu nom era molt estimat en els mitjans intel·lectuals per haver guanyat importants premis. TRIBUNA sent vivament la desaparició d'aquest bon nacionalista i expressa el seu condol a la família i germans.

ACABADES LES VACANCES, tornem a demanar als nostres amics que no oblidin d'ajudar TRIBUNA. Els mandats han d'ésser adreçats a :

Joseph FALGUERA - C.C.P. Paris 17.370-OI
(Subscripció anual : 5 frs., 5 rue Marcel-Sembat - HOUILLES (S&O)

Le Directeur : Josep SANS

tribuna - 14